

Павлина Петкова

РЕКА МНОГОЦВЕТНА

*ХАЙБУНИ
ИМПРЕСИИ
ФРАГМЕНТИ*

АСТАРТА

2021

© Павлина Петкова – автор, 2021
тел. 089 7029117, e_mail: pavl_5lova@abv.bg
© АСТАРТА – графично оформление, 2021

ISBN 978-954-350-

МУЗА

Явява се в съня преди изгрева – феерична, закичена с пролетни цветя. Омайва и завладява мислите. Ставам нейна робиня. Как да устоя? Сънища ме спохождат с ефирна красота. Дали е ангел небесен, русалка или фея на нощта? Смело превзема самотното ми царство.

Музо неустоима! Топя в мастилницата на живота първия слънчев лъч и пиша по небето за Вярата, Надеждата, Любовта и Добротата!

Денят плащ върху раменете ми намята от топлина. Душата ликува!

*Жерави в полет.
Знаци на съдбата
върху небето.*

ЧОВЕШКОТО СЪЗНАНИЕ – ДУХЪТ С НЕГОВАТА НЕОГРАНИЧЕНА ТВОРЧЕСКА СИЛА

Върху белия лист възкръсват истории и съдби. Животите имат своите плюсове и минуси в този хаотичен свят, своите възходи и падения. Но може би това е илюзия – и всичко е с точна подредба, гарена ни от невидимия творец, наречен Бог или природа. Хаосът е в душите ни – и смисълът на нашето лутане, на завихрянето на мисли, се изразява в необходимостта да решим по кой път да поемем. Каква да бъде следващата ни крачка.

А че времето изравнява имена и съдби, едва ли е от значение, ако не се замислим за духовната си чистота.

Душата е като семе за посев. Ако не е добре узряло, изхранено, почистено от плевели и заредено с енергия, не ще кълни.

*Истината за Египетските пирамиди
е в заключената мисъл
на времето.*

АЛЕЯ В ПАРКА

Отново е октомври. Поемам по алеята в парка. Не с едно, а вече с две внучета. Как всичко е приказно! Чувствам се толкова щастлива! Какво повече да желая от живота?

По земята – килим от самородно злато. Тук-там из храстите паяжини повесени, сякаш дантели изплетени, шума. Птиче се стрелне из оределите клони. Кълавач почуква и после всичко утихва.

В количката спи малкото внуче, навярно сънува слънце.

*Есента е зрялост,
открила Познанието
към пристана на Душата.*

Две припкаци крачета пред мене – на голямата внучка.

БИСЕРИ НА ЕСЕНТА

Облаци пепел скриват от погледа позлатената дреха на гората. Вятърът е подгонил врабците от близките храсти. Звукът на копита заглъхва сред осеяния с дупки селски път. Небето променя цвета си – наситено синьо, сиво, опушено матово.

Вятър-скитник сее първите гъждовни капки. Опложда се земята.

СЛЕД СТЬПКИТЕ ТИ – ТИШИНА

Как клоните усещат милувката на вятъра? Как слънцето допира устни до тревата? Как птица пори с криле небето? Как... Хиляди въпроси нахлуват в мислите ми, а в душата ми е празно, празно.

Няма ги стъпките в мрака. Пътната врата е заключена. В стаята тишина. Часовникът не отмерва времето. Всичко е замряло. Паяче, скрито в ъгъла – ням свидетел на моята самота. След тебе сивота и празни ноци. Любовта ти като есенно листо се отрони. Окраде душата ми, огънят помежду ни загаси. Сега съм като празна стомна.

Въгленче малко в длани запазих. И една мечта...

РЕКА МНОГОЦВЕТНА

Дали има някъде брод между добро и зло в този наш живот на абсурда? Реката от приказката безмълвно сменя цветовете си...

Не реката с многоцветна вода е виновна, че несполуки ни дебнат иззад ъглите и довеждат човешки беди. Не гласове от небето предрешват съдбите ни.

Нека прозорците широко да разтворим и душите да изтупаме от сиви мисли. Ръкави да запретнем. Не неволята да викаме с програни гърла, а за работа да се захванем! Да съградим живота многовърх!

Ненавист, ветрове и пожари с минало време да покрием. По реката да се носим, към море устремени. Висока цена всеки плаща, ако на кредит е живял. Кръчмарият-съдник накрая тегли чертата. Вината си за живота пропилян накрая с лихвите плащаме. С безсънни нощи, с недочаквани любви,

привели от товара глави... Съдбата дава еднопосочен билет.
Всеки сам своя път извървява.

Време е вече прошка да поискаме, макар и шепнешком.
Добро от реката потича.

На птица – зрънце и небе.

На човек – добра гума.

Малко ли е?

ГРОЗД

Думата, в гърлото спряла, избликна с въздишка върху устните със засъхнал кехлибарен нектар. Искам да отпня от медоносната сила на грозда, добита от любовта на слънчевите лъчи, оплодена в земята.

Как упойващо тече, тече... сладка, златна, като мед.

АЛЕЯ В ПАРКА ИЛИ ПЪТ КЪМ ОТВЪДНОТО

Понякога си спомням картината, която видях преди години на страниците на едно списание: алея, очакваща своя пътник да отмори под клоните на гърветата. И до днес, когато минавам през някой парк, си спомням точно тази картина.

В живота ми се сменяха много пролети и зими и всеки ден аз вървя по една такава алея, но вече със своето... Внуше. А времето сякаш е спряло. През клоните се процеждат първите пролетни лъчи, земята се пробужда за нов живот, гърветата още са в покой и само кипарисите и елите са в зелено.

Как жадува погледът ми за цвят и избуяла зеленина! Чувствам как в мене се заражда мечтата по слънце, светлина и топлина. За повече доброта в душите, за сърдечност. Пустотата на късия ден ме потиска. Вятърът полюшва

изсъхналите вейки и аз се пренасям в друг живот, загърбила делничните проблеми, шума от коли и забързани стъпки. В клоните пробягва катерица, припява някаква птичка, а до мене внучето спи. Под клепачите на детското личице е сбран смисълът на живота. Един слънчев лъч се процежда през дърветата и пощипва бузките на малкото дете.

Мисля си за преходността и се питам дали животът ми преминава по тази алея в парка, или е път към отвъдното.

ЗНАЦИ НАД СЪДБАТА

Вечер, когато сенките прекрояват хоризонта и слънцето за последно наднича през прозореца след заглъхващите птичи песни, помръкват къщата и дворът. Заг затворената врата се настанява тишината – сестра на самотата. В огнището отдавна огънят е догорял – спомен за отминали дни. Часовникът, безвъзвратно отмерил времето, сега почива в прах. В ъгъла паяк изплел мрежа. Вятър свири в комина и като крадец се промъква през изкривените панти на прогнилите прозорци. Но все пак времето пулсира. Смехът на птица потрепва в мрака. Смътно долавям импулси, явни знаци на съдбата – как след отчаяния ритъм на вечерта луната оловносива изгарява.

Полигам, превъзмогнала земното притегляне.

Летя с крилете на мисълта... и слънце е в очите ми...

ЕСЕНТА ИЗТУПВА ПРОСТОРИТЕ

Утрото плете пелерина за деня – дантела от искрящи кристали. Тежестта на времето спира гъха на слънцето. Светлината отвъд хоризонта крои греха за следващото лято.

Мъгли се спускат на сал от преплетени клони и листа и следват пътя на реката.

Зимата зад баура сее брашно за Коледната пита.

КАМЕНЕН ГРАД

Град. Забързани, безсърдечни хора. Бездомно куче с наранена лапа прекосява булеварда.

Палати с високи каменни зидове скриват живот с тайно минало и неизвестно настояще. Огромни кучета пазят разкошните имоти. Заключение чуждо доволство учестява гишането и сърдечния ритъм.

Заг високите стени дали птици вият гнезда?

*Намирам смисъла и
пренебрегвам озлоблението.
Душата в покой.*

БОЛКА

Боли, когато се раждаме и с писък известяваме света за своето утро. С писък започваме дните си, забравили дългото мълчание в утробата. Извоювали свободата си, с писък посрещаме своето утро.

Боли, когато първото зъбче напират да покаже като мъничко кокиче белотата си. Боли, когато се препънем и охлузим колене. Боли от обидна дума, от първа раздяла. Боли дори когато губим девствеността си. Боли от загуба на скъп приятел, или когато се прощаваме с илюзия.

Защо всички хубави неща започват или свършват с болка? Дали светът от болка е създаден?

Навярно и Адам е чувствал болка, когато са вземали реброто му.

А може би болката идва от сблъсъка на микро- и макро-частиците в Космоса преди зараждането на Вселената. И се ражда отново и отново – в битките през вековете, на кладите, в душите, закопвени на Титаник...

Болката е навсякъде. Пронит е въздухът. Нечуто стене падащо листо. Облак плаче с гъждовни капки. Плаче светът. Плаче за усмивка, дори от болка родена.

***

С ятата говиждане си вземам. В празните гнезда – пера.
Броя последните листа по дърветата. Ту дъжд вали, ту циганско лято. Косове, врабци и врани кълват разпилени зърна.
По старата круша чука кълвач.

Къде сте вие, спомени и стихове недописани?

Броя дните обратно, но пред мен е есен – с внучета
посрещам втората си младост.

***

Озъбена луна през клоните наднича. Няма съдник на моята съдба. Тишина. Няма сова, ни песен на щурец. Какво е светът в тишина – зима, сковала мисли и зърно...

***

Къде си? Насечени пространства от вопли, мигове избледнели и мисълта, че там някъде си ти. Слънчеви зайчета, подгонени от първите лъчи и събудената жажда за вечност, породена от мечта за топлина. Отдавам се на гения.

***

Незнайно е началото на това земно привличане, на ин и ян, на добро и зло... Светът се задушаваше от злоба и завист, от отчаяние и тъка. Жило на мъртвило пробужда сивотата на гения. Душата изтерзана се лута из гебрите на вечността. Един кръговрат – ден и нощ, слънце и тъма... Грешници сме, бродещи по света.

***

Кървящи рани обагрят наранените ни нозе по пътя, все още неизвървян. Къде е Голгота? По неродения ти син, Земьо, кървави сълзи роним. Ти си жена, Земьо. С огнено вино упоиваш дните ни. Срещам молитва с надежда да чуя „Обичам те!“.

Далече е лятото. Зърното в земята поляга.

... и утре е ден.

ЩАСТИЕ

Седнах в парка край детска площадка. Царство, изваяно като от приказка! Смях, глъч и олелия! На гушата ми стана леко, леко... Загърбила делнични мисли, се върнах години назад.

*Къси панталонки.
И на пожълтелите снимки –
синини по колената.*

Слънцето хвърля последни отблясъци високо по върховете на гърветата. И животът ми клони към есента – богата съм!

В ръката ми се гуши детска ръчичка.

ИЗГРЕВИ И ЗАЛЕЗИ

В ръцете ми снимки чернобели и пожълтели писма. Спо-
мени свидетели от детството ме връщат в бащиния дом. От-
ново чувам песента на пресипнало щурче в нощи светлолу-
ни. Долавям мирис на сено и чернозем. Потичат мислите
като придошла река. Лавангулови сънища, безгрижни дни.
Добро и зло поставям на везни.

Татко от прага изпраща последните слънчеви лъчи. Зи-
мата замислено посреща и хлад гушата му сковава. Ръцете
на мама в клони се вплетоха – гнездо за птиците.

Вятърът в лозницата шуми. Неми са самотните стрехи.
Две ръчички ме държат по пътеката към утрешния ден!

*Мълчанието на небето
в празни щъркелови гнезда.
Време за ново начало.*

НАДЕЖДА ЗА ПРОЛЕТ

Ех, това време, как неусетно отлита! Не на крилата на птица, а със светлинна скорост. Как не можем да го спрем и да го задържим при себе си по-дълго, за да ни стигне за всичко.

А то не се съобразява с нищо и с никого. Бяга по циферблата. Искам да спра един-единствен миг. Не за себе си. Да мога да кажа на приятелите си: „Здравейте! Рагвайте се! Усмивайте се!“.

Ето, Пролетта чука на вратите и скоро ще разцъфне с белия цвят на надеждата!

С ДЪХ НА СЕНОКОС

Луната през юли изгрява в топлина с дъх на узрели жита. Навежда се над реките и суетно се оглежда. В гнездата приютена тишината. Покой. Птиците сънуват галечни брегове. По жиците – самота. Рано е за първите лъчи на утрото.

Тревите зажагнели по чернозема в очакване на роса и светлина. Слънцето ще надене ли царската корона на трон, високо над върховете? Вятърът ще засвири ли по клавишите на душата нейде от баирите? Земята ще приюти ли непокорния ни дух...

Въпроси! А вън ухае на мента, на сенокос...

РАЗМИСЪЛ

Движа се по улиците. С всеки изминал ден срещам все повече и повече унили, омърлушени хора. Замислени, вгълбени някъде дълбоко в себе си, до кости подвластни на материалния свят. Безчувствени погледи витаят като сомнамбули. Няма ги искрите – Вяра, Надежда за светлина, топлината на всемогъщата Любов.

В една статия четох за силата на молитвата. Намалявала дори степенята на радиация.

Голяма е болката на хората не само днес... Но сутрин, когато отворим очи, благодарим ли за изгрева, за мъничките неща, че ни има и моя ден? Колко малко е нужно за едно: „Благодаря ти, Боже!“

Да забравим обидите, казаните накриво думи, разочарованията...

Да вярваме в днешния ден... и в утрешния.

Да изкореним завистта, като треском обхванала душите ни. Да не кълни семето на раздора. Едно е сърцето за гняв и болка, за състрагание, за обич...

Всичко е толкова просто! Кажу на съседа „Добър ден!“. На птичето хвърли трошица, приласкай дете, на вятъра благодари, че гали косите ти.

Усмихни се, макар сърцето много да боли.

Пусни душата да лети.

Вярай! Не обричай гните си на тъга и самота.

„Благодаря ти, Господи!“...

ОБЛАК

На път поех още в зори, загърбила гелничните проблеми. Сивосинкав облак отнякъде заплува след мен по пътя ми. Може би е сърдит на слънцето, на деня или на някой островърх бор. Влачи се, необезпокояван от птиче ято. Сигурно неволно е тръгнал след мен. Следва ме. Или си въобразявам?... Не одобрявам мрачните му краски. Защо не е взел цветовете от есента – пъстра, керемиденожълта? Или по-добре да е като захарен памук, снежно-пухкав. Такъв е безформен – нито кръгъл, нито ромбоиден, нито в друга някаква геометрична форма. Няма земен аналог. По свой си начин – облак. Странна картина! Дали от мислите на някой художник е сътворен? Или от представата на дете – като поничка, полята със сироп от вишни. Навярно от детството ми е изплувал. Симпатия ли? След мен се движи, снишава се и... Не! Просто всеки миг ще завали.

НЕБЕ БЕЗ ПТИЦИ

Тръгваш си. Но как утрото без мен ще срещнеш? Нима не бях твоя изгрев?

Хоризонтът е далече.

Как без песните ми ще живееш? Душата ти ще зъзне в самотните вечери. Без птици ще е твоето небе.

От слънчев лъч пътека към мене изплети. Ще те чакам! Дори да е на ръба на бездната. Загърби суетата! Не е мъртва любовта.

СИЛА ОТ ЗЕМЯТА

Троскотът – плесенясал бакър, зеленее в двор запусиял
– самотен страж на празния дом. Корени впил дълбоко в
земята. Няма суша, няма забрава. Лазура и днес още среща.
По жилите му пориви на времето текат.

ЗАМЛЪКНАЛО СЕЛО

Нямо село. Скуката се е настанила в празните гнезда. Комините, срутени от порива на природните стихии, безмълвно напомнят за отминал живот.

Няма дворове, нито улици. Пуцинак. Слънцето – житейна пита, не наднича в прозорците. Изтърбушени гомове с избодени зеници, в които само ветровете играят на жмичка. Няма електрически стълбове, ни телеграфни, но и на кого ли вече са нужни?

Няма куче, което да залае след самолетите високо горе, или да гони светулките нощем.

Небето помни ли детския смях и нестихващите песни, огласяли по петльово време околността? Забравен край, от който и последният жител се е отправил към отвъдното.

Старци поливат цветята в небесната градина. Господ ги гледа и рони сълзи – капки гъжд върху съсухрената земя. Дано надежда за нов живот кълни!

ЕСЕН

Дъждът заигра. Зазвъняха капчуците. Духна вятър и подгони облаците из небесните поля. Вечерта разля мастилницата, затъжила за песните на птиците. Голи клони подканят нощта да засее семето на светлината.

Незнаен ковчежник е заключил звездите. Безлунна нощ. Дните накъсяват. Заг баура зимата стяга еленския впряг.

ЗА ОПАШКАТА НА ВРЕМЕТО

Как мога да устоя и да бъда независима? Да не бъда подвластна на битовизма, на хорските сплетни и на безброй други неща. Ето, краят на лятото е, листопадът трябва да настъпи, да изрони листата от дърветата, за да запази клоните, които напролет отново ще разцъфтят и ще се разлистят – плод да дадат.

Тръгвам на път. Но там ме чака изненада – перонът с превъзбудени пътници, закъснелият влак. Вървя към нова среща, а нещо все ме дърпа назад във времето.

Зависими сме от електричество, от нета – нашия прозорец към света.

Бързам! Изопнати нерви. Защо ли наказвам себе си? Сядам. Чакам. Прелиствам вестника.

МИНАЛО

Сред сиво-зелена омая пръхти стаго гуви коне. Вятър с
вейки играе, с птиците в надпревара се гони. Поле от мако-
ве – кървави следи на времето. Слънцето в извор се оглежда.
Девствена природа.

На оня връх облак се закачи. Отминало време. Самота.
По презгорелите баури сега вятърът тръни гони. Спазъм... А
беше...

ВРЕМЕ

Забързано, времето отмерва своя ход, върви все напред и напред. Напред към Нещото, Незнайното, Неоткритото. С него вървим, зазидали дните си между машини, роботи, епруветки, пропуснали красотата на изгрева – пурпурен, окъпан в светлина. Затворили гушите си за цветете, израсло сред бетон и панел. Сгазили щурчето, което свиреше самотно сред шума и дима на автомобилите. Обрекли се на един кибернетичен свят, в който дори на новия живот не е нужно да се даде начало по законите на природата. Децата си създаваме ин витро. Приятелите ни компютърът избира – откриваме ги дори в Аляска, в Конго, в Камчатка или в Парагвай... Модемът е незаменим помощник. Двадесет и четири часа в денонощието на своя пост е интернет: „Amigo, здравей!“.

Горят очите ни зачервени – облъчвани, губим дните си, а вечер сънищата ни отнасят в междузвездни пространства.

Времето все не стига. Неподвластно на желанията ни, безпомощни сме да го спрем. Ала все някога, макар и късно, осъзнаваме, че мигът е толкова красив, значим, безценен и неповторим.

Само днешен. Утре вече е различно. Пропуснат миг – изгубена мечта.

Загърбили малките истини, изконната природа, блестим в лъскавина и кич.

Поругахме, прахосахме и осквернихме грижата за покоя на душата, за целта ѝ на земята.

Ще оставим ли дуря след себе си? Ще си спомня ли някой за нас?

ФИНАЛ

На високия връх на бора се закачи луната. Ноцта се разся с глас на сова. Запитах се – сънувам ли, или е само мисъл.

На чернобял екран свърши епизодът. Настана мрак.

КНИЖЕН ПРИЯТЕЛ

Връщам се към спомени от детството.

От ранна възраст в мене е породена обичта към книгите. До късно вечер четях и слагах през нощта книгата под възглавницата. И учебниците там оставях. Мама казваше, че прочетеното така по-лесно се запомня. В сънищата ме навестяваха любимите герои. Летях и пътувах по света. Арлекин и Дон Кихот, Пепеляшка, вятърни мелници, Грозното пате в красив лебед израсло... всички те сгряваха с усмивка. Дори и Снежната кралица.

И сега чета. Обичам допира с книгата. Да я поема в ръце, да я разтворя, да усетя аромата на мастило и да се потопя в думите по реговете. Обичам я!

Чета и електронни издания. Но чувството е друго. Взiram поглед в монитора. Очите се зачервяват. Как да погала подобна книга, ръка да сложа върху нея сякаш върху рамото на скъп приятел?

ЕСЕН

Танц с вятъра есента заиграва. Пожълтяват листата, круша измежду тях изгрява. Липата размята коси керемиденозлатни. Септември прелива смокиновокехлибарен. На ръба на хоризонта мъглата закачена. Под звуците на гъжда капчуци тъжат за лятото.

РАЗМИСЛИ

Поемам по света на крилете на своите мисли. Търся истината. Дали е скрита в последните мечти на пожълтяло лист, или в надеждата на потъпкано цвете? А може би е в полета на пчела, търсеца медоносен прашец. Под напора на сивите делници върховете се снишават. Махалото на времето монотонно отмерва ден и нощ. Чувствата ми са приливна вълна – връхлитат, блъскат се и мият брега на моя делник. Сбирам раковини от изгубени надежди. Сама съм с тъгата като заблуден гларус. Къде остана ключът на душата ми? Заключена е за ласките на вятъра. Улавям лъчите на слънцето и изплитам плитка от щастие, от порив, но няма на кого да я дам. А как исках в люлка да я влета между изгрева и залеза.

Отпивам от своята глътка живот. Повтарям монолозите сама на себе си: Защо? Защо? Защо?...

Защо стихииите на времето рушат и малкото останало от моя пристан? Дали ще го изградя от спомените, от надеждите... А може водовъртежът да ме поеме. Да погребегните ми, несбъднатите мечти.

Искам да бъда себе си. Да преоткрия своята същност, своята истина. От върха на битието да се понеса. Дори ти да си моята Голгота, искам да те открия. Не знаеш какво е да падаш и поемаш отново с охлузени колене, с пети, напукани от мазоли. Да трепериш в летния зной, сякаш душата ти е в снежни преспи.

Искам да посрещам изгрева с отворени обятия. В очите си да го върадя. В погледа, в усмивката. В бъдещето.

Искам да се спася сама от себе си, да се открия. Да полетя с крилете на птица, с вятъра да презръщам заскрежените върхове. Слънцето да ме целува. Да открия пристана на моите дни. Отново да обичам вишневия цвят и влюбена по моравата да тичам. Топлината на нежен поглед да ме гали...

Търся те!

ЗАД ОБЕКТИВА – ПРОЛЕТТА

В пролетното утро поемаме към гористата местност „Чанталъка“, за да се насладим на първите топли лъчи.

Споменът за снега вече избледня. Въздухът е чист и прозрачен. Чувстваме се погмадени. На хоризонта – надуплени зелени баури, върху които е накацало селото. Наближаваме гората и се потапяме в пиршеството от пролетен цъфтеж.

Бели облаци се закачат по гървета и храсти, разченкват се и се издигат високо. Небето става светло и чисто – като празник. Слънцето се изкачва от изток, изпраща светлина и топлина.

Красота! Кой би я пресъздал?

С ЦВЯТ НА ЕСЕН

В дланите – хербарий.

Спомен.

Години, години...

Старите албуми. Пожълтели от гъха на времето. Събрали в себе си спомени от детството и младостта. Вълнуващи срещи, загадъчни усмивки, раздели. Оживяват пред погледа ми виенски колела и шарени балони политат към небесата. Смях и глъч изпълват пространството на минали мигове. Охлузени колене, бягащи във висините облаци, подгонени от вятъра птици. Като кадър от филм преминават картините.

Намирам хербарий между листи и снимки от първата среща и първото влюбване. Взирам поглед в изгубилите блясък очи. Миналото не прощава на никого. Взема за себе си

лъчезарието от лицата, усмивките вражда в царството на тишината. Безмълвие е запечатало устните.

*Лица без блясък,
времето-съдник
брои залезите.*

СБОГУВАНЕ С ПТИЦИТЕ

Есента напомня за себе си. Дните накъсяват. Мъгли. Стопаните се радват на последните слънчеви лъчи. Гроздето вече е обрано. Кипи кръвта във вените, вино непрекияло. Душата покой не знае.

Скоро вятърът посоката си ще смени.

На топло край камината приказки на внучетата ще чета.

Извървени пътища.

Обувки прокъсани

и поклон от цветя.

В ОЧАКВАНЕ НА ЗИМАТА

Над полето – мъгла. Шипковият храст – с паяжини. В
браздите зърното вече спи. Самотни листа по дърветата.
Затишие в очакване на зимата.

*Есен.
Мравките не броят
прибраните зърна.*

САМО СЪН ЛИ Е...

Под хипнозата на поквара и завист сизифов камък търкаляме по склона. Загърбвайки историята, опорочили делата си, заличаваме образи и ставаме... никой. В безсъние и сълзи се давим, кълнем гните, проклинаме съседа, безсилни да променим света.

Дърветата в сивота уморено плачат. Студ въздуха кристализира и ледени възжета изплита.

Какво е животът без смърт и смъртта без живот? Извечен е кръговратът, който премята примка през шията. Хомот от гелнични дни.

По балконите мрак. Простириите празни стоят. Сенки без лик бродят в нощта. Цял живот дуря истината. На везни я поставях. Всичко е относително. Може би и любовта...

Как да укротя морето, когато поривът на мисълта ми е несъизмерим с катаклизмите на времето?

Търсим справедливост, а страхът сковава същността
ни в усмирителна риза.

Душите ни кървят.

Приятелю, събуди ме и кажи, че това е само сън!

С ПОГЛЕД КЪМ МОРЕТО

Морски маяк – сам на брега. Приливи и отливи мият скалите. В дълбините – хиляди тайни погребани мъчат.

*Фар.
Ориентир
на не една съдба.*

СВЕТАИК ЗА ИДНИЯ ДЕН

Луната зад облак е скрита. Притихва природата. Времето сякаш е спряло. Ръждиви свредели пробождат мисълта, в полумрака – открената врата на болка и ярост.

Колко храмове осквернени! Домове запустели. Децата в безпътница. Из чужди земи препитание търсят.

Не ще дочуем детски смях!

Есента мозайка от окапали листи реду.

Боли ме за тебе, Родино! Нима не е настъпило време, Българийо, нов Апостол да родиш?

*Бяла лястовица –
надежда
все дириж.*

ПАЛИТРАТА НА ЛЯТОТО

Лятна утрин. Слънцето се изкачва по небосвода. Лек вятър гони вълните по езерото. Душата се изпълва с настроение.

*В прозореца
слънце –
перо от птица.*

ПО ЖАРАВАТА НА ЖИВОТА

Когато си млад – младостта може всичко. И планини да повдига, и да покори морски дълбини. Всичко е твое: птиците в простора, слънцето по стобора...

Но с годините разбираш, че животът е изпитание, и редиш куп досадни грешки. Влюбваш се, долавяш сърдечни трепети, пътуваш с вятъра и срещу бурите. Света за себе си ще откриваш – толкова мъдър и стар е. Струва си да намираш светлината. Животът не е игра на руска рулетка или лабиринт в пирамида...

Огънят в душата е нестинарската жарава, която те кара да вървиш все напред и нагоре.

*Денят към залез.
От изпаднали пера
свивам гнездо.*

СТРАСТТА НА ВРЕМЕТО

В далечината облаците се закачили високо в насечените върхове на баирите. В полето пчели жужат, събират медоносен прашец. Въздухът трепти. Липите с аромат на лято.

Но в миг небето притъмня. Изви се вихрушка. Наелектризирани частици се понесоха в пространството наоколо. Небето се разцепи. Удари гръм. Сред гъждовните капки под гърво яви се силует на жена с прозрачна греха. Светкавица освети формите ѝ. Заприлича на старинна статуя.

Дали мисълта за овалите с налети гроздови зърна или полюшващите се бедра разкичиха кръвта на времето, че изпрати гъжд, за да извае формите под мократа греха...

НОВ ДЕН

Утро. Слънцето рисува в позлата върховете на старите борове. В тих шепот се поклащат, отгърсвайки се от нощната грямка. Отпращат с усмивка сънищата, приветстват гения.

Как мечтая за прочистващ гъжг!

В клоните кос песен подема. В долчинката – прохлага.

Нов ден. Нови надежди.

ЦВЯТ ЗА ПРАЗНИКА

Вятърът свири с вълшебна флейта. Събужда пъпките на дърветата. Под брезата все още изсъхнали листа. Кой ли не е разбрал, че с нежна милувка и топлина, с гръх на зеленина, идва пролет.

Деце букет бере.

*Розов цвят
пази аромата си
за утрото.*

НОСТАЛГИЯ

Посреща ни пейката с проядени гъски. В къщата отдавна се е настанила самотата. И стаята е празна. Паяче царува в детските ми тайни. Кукла и писма времето в забравя. По стените дуря стари белези и спомени, в ъглите свити. Къде висеше кандилото на мама, което хвърляше светлик из стаята?

Забравена книга е животът – разгърнеш ли я, спомени изпадат.

Вън – стари круши – ръце с накацали гнезда. Заглъхнал живот, ручей изтекъл. Слънцето сбира лъчите си на запад, стиска устни къщата да не рухне под напора на дните.

С ключ заключвам времето. Посявам щастие в нивата на самотата.

*Птици в небето.
Парад
над изкласили жита.*

ПИСМО ДО РОДИНАТА

Моя Българийо, мила Родино! Земя на гедите ми! Мой корен, надежда и обич! Ти си в пулса ми, отмерващ времето. Ти си в сърцето и мислите. По пътя труден вървя, но искам в теб да остана. На татко молитвите в залеза да чувам. Да долавям как тревите плачат с мене за стъпките на мама. Внуците ми пеперуги да гонят.

Първи крачки в теб направих. Първи трепети и стихове редих. Нека думите ми са за тебе песен.

Стрехите ти не ще останат неми. На колко герои костите си приютила! Споменът за тях ще бъде утеха и топлина не само за днес и утре.

Свята си, Родино мила!

Бъди!

*Птиците – към небето,
погледът – към хоризонта.
Все надалече.*

СРЕЩА С МУЗАТА

Вятър рони венчелистчетата по земята. Така и животът ген след ген минава и оставя плода на нашия труг.

Всяка стъпка, измината по пътя към отвъдното, е сподавена въздишка, изтръгната от душата. Тонове и полутонове, шепоти, несподелени думи се отронват върху белия лист.

Харесвам такива мигновения. Сякаш са хвърчила, завързани за облак. Едни оставям да отлетят, други записвам. Трупам ги в папки. С времето листите пожълтяват, също узряла пшеница. Така и годините се изнизват като пясъчен часовник.

Във всеки стих, във всеки ред е закодирано моментно състояние на духа.

Не търся сцена за изява. Сама съм си читател. Често водя диалог със самотата. Тя не е безлична, а толкова огухотворена и реална. И всеки път зад въображаемия ѝ лик се спотайват различни лица. Може да е пътник, закъснял в

късна доба, песен на птица, на капчук... А може и да си ти, читателю на тези редове.

Питал ли си се откъде идват нашите мисли? Всичко е един голям кош с ябълки (произволно) и всеки вади от него. Струва ти се, че с изяждането на ябълката си помъдрял.

В какво се крие тайната на писането? Древен въпрос! Ето, в душата зазвънява звънче и гумите напират да се излеят в слово.

Темите са като голитащи птици, търсещи храна. После отлитат, за да се върнат отново изгладнели.

Във въображението се явява силует на жена, облечена в кринолин. Нима това е картина от средновековието? Смееш се, читателю.

А дали не е самата муза?

СЪДЪРЖАНИЕ

МУЗА.....	3
ЧОВЕШКОТО СЪЗНАНИЕ – ДУХЪТ С НЕГОВАТА НЕОГРАНИЧЕНА ТВОРЧЕСКА СИЛА	4
АЛЕЯ В ПАРКА	5
БИСЕРИ НА ЕСЕНТА	6
СЛЕД СТЬПКИТЕ ТИ – ТИШИНА	7
РЕКА МНОГОЦВЕТНА.....	8
ГРОЗД	10
АЛЕЯ В ПАРКА ИЛИ ПЪТ КЪМ ОТВЪДНОТО	11
ЗНАЦИ НАД СЪДБАТА.....	13
ЕСЕНТА ИЗТУПВА ПРОСТОРИТЕ.....	14
КАМЕНЕН ГРАД.....	15
БОЛКА	16
С ятата довиждане си вземам.....	18
*** Озъбена луна през клоните наднича.....	18
*** Къде си?.....	19
*** Незнайно е началото на това земно привличане.....	19
*** Кървящи рани обагрят наранените ни нозе	20

ЩАСТИЕ.....	21
ИЗГРЕВИ И ЗАЛЕЗИ.....	22
НАДЕЖДА ЗА ПРОЛЕТ.....	23
С ДЪХ НА СЕНОКОС.....	24
РАЗМИСЪЛ.....	25
ОБЛАК.....	27
НЕБЕ БЕЗ ПТИЦИ.....	28
СИЛА ОТ ЗЕМЯТА.....	29
ЗАМЛЪКНАЛО СЕЛО.....	30
ЕСЕН.....	31
ЗА ОПАШКАТА НА ВРЕМЕТО.....	32
МИНАЛО.....	33
ВРЕМЕ.....	34
ФИНАЛ.....	36
КНИЖЕН ПРИЯТЕЛ.....	37
ЕСЕН.....	38
РАЗМИСЛИ.....	39
ЗАД ОБЕКТИВА – ПРОЛЕТТА.....	41
С ЦВЯТ НА ЕСЕН.....	42
СБОГУВАНЕ С ПТИЦИТЕ.....	44
В ОЧАКВАНЕ НА ЗИМАТА.....	45
САМО СЪН ЛИ Е... ..	46
С ПОГЛЕД КЪМ МОРЕТО.....	48

СВЕТАИК ЗА ИДНИЯ ДЕН	49
ПАЛИТРАТА НА ЛЯТОТО	50
ПО ЖАРАВАТА НА ЖИВОТА	51
СТРАСТТА НА ВРЕМЕТО	52
НОВ ДЕН.....	53
ЦВЯТ ЗА ПРАЗНИКА.....	54
НОСТАЛГИЯ.....	55
ПИСМО ДО РОДИНАТА	56
СРЕЩА С МУЗАТА	57

Книги от същия автор

- „С крилете на птица“ (2001) – стихотворения
- „Между изгреви и залези“ (2009) – стихотворения и хайку
- „Паяжина от лъчи“ (2010) – стихотворения (с Иван Северняшки)
- „Кръговрат на чувствата“ (2011) – стихотворения и хайку
- „Душата ми е кладя“ (2014) – стихотворения
- „Тайнопис по небето“ (2015) – хайку
- „Волтова гъга“ (2016) – sms стихотворения
- „Знак за жена“ (2016) – стихотворения
- „Приятелство между редовете“ (2017) – проза
- „Обичаме те, Юлия“ (2017) – проза
- „През сезони и дни“ (2018) – хайбуни
- „Спасени гуми“ (2018) – хайку
- „Песъчинки в зъбите“ (2019) – афоризми
- „Съзи по клепачите“ (2019) – стихотворения
- „Евина гъщеря“ (2020) – стихотворения
- „Обичаме те, Юлия“ (2020, второ преработено и допълнено издание) – проза

Павлина Петкова
РЕКА МНОГОЦВЕТНА
Българска, първо издание

Редактор
Александра Ивойлова

Предпечатна подготовка и оформление
АСТАРТА, e-mail: astarta_publ@mail.bg

Формат 60/84/32
Печатни коли

Печат – АСТАРТА, Пловдив